

Służby Więziennej, zmienionej uchwałą nr 137/80 z dnia 11 grudnia 1980 r., oraz w zarządzeniu nr 38/73/CZZK Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1973 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszy Służby Więziennej z późniejszymi zmianami, stosownie do stanowiska zajmowanego przez funkcjonariusza w dniu zwolnienia ze służby,

2) dodatek za wysługę lat przysługujący w dniu zwolnienia ze służby, obliczony od uposażenia zasadniczego określonego w pkt 1,

3) dodatek za stopień służbowy i dodatek więzienny według stawek na dzień 1 lutego 1982 r.,

4) dodatek za służbę w organach rewizji gospodarczej w stawce maksymalnej określonej w § 1 ust. 1 pkt 2 zarządzenia nr 77/75/CZZK Ministra Sprawiedliwości z dnia 19.XI.1975 r. w sprawie zasad, warunków otrzymywania i wysokości dodatków za służbę funkcjonariuszy Służby Więziennej pełnioną w organach rewizji gospodarczej — jeżeli do podstawy wymiaru nie wliczono tego dodatku w wyższej wysokości,

5) dodatek specjalny w kwocie odpowiadającej 250% uposażenia zasadniczego określonego w pkt 1, jeżeli do podstawy wymiaru nie został wliczony w wyższej wysokości, z wyjątkiem przypadków zwolnienia ze służby wskutek porzucenia służby, wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby lub skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności,

6) dodatek za pracę w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia,

7) pozostałe dodatki określone w § 1 ust. 1 pkt 5 i 7, w wysokości przyjętej w podstawie wymiaru do dnia 31 grudnia 1982 r.,

8) 1/12 nagrody rocznej ustalonej od składników uposażenia wymienionych w pkt 1—7; należność tę wlicza się do podstawy wymiaru wszystkich emerytur i rent, z wyjątkiem przypadków zwolnienia ze służby z przyczyn wymienionych w pkt 5,

9) miesięczną równowartość umundurowania według stawek na dzień 1 lutego 1982 r.,

10) kwotę rekompensat pieniężnych z tytułu podwyżek cen należnych emerytowi (reńście) za miesiąc grudzień 1982 r.; do podstawy wymiaru rent rodzinnych przysługujących więcej niż jednej osobie wlicza się kwotę rekompensat należnych tylko jednej osobie,

11) różnicę w opłatach czynszowych w wysokości przyjętej w dotychczasowej podstawie wymiaru.

2. Postanowienia ust. 1 stosuje się także do osób, którym świadczenia przyznano w trybie wyjątkowym na podstawie art. 74 ustawy z dnia 31.I.1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1973 r. Nr 23, poz. 137 i z 1983 r. Nr 16, poz. 79).

3. Podstawę wymiaru świadczeń według zasad określonych w ust. 1 ustala się również dla osób wymienionych w ust. 1, które nie nabyły uprawnień do emerytury lub renty do dnia 31 grudnia 1982 r., a spełniają warunki niezbędne do uzyskania tych świadczeń określone w przepisach obowiązujących od dnia 1 stycznia 1983 r.

§ 5. Przy zmniejszaniu emerytury lub renty inwalidzkiej w myśl art. 13 ust. 1 ustawy wymienionej w § 4 ust. 2 osobom osiągającym zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł uwzględnia się miesięczną wartość równoważnika pieniężnego ustalono-

nego w zamian za należności żywnościowe i zaopatrzenie tytoniowe — obowiązującą w dniu 1 stycznia tego roku, w którym następuje zmniejszenie emerytury lub renty.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 marca 1975 r. w sprawie określenia dodatków do uposażenia i równowartości świadczeń w naturze wchodzących w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz ich rodzin (Monitor Polski Nr 10, poz. 55).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą od dnia 1 stycznia 1983 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOSCI

S. Zawadzki

Poz. 33

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOSCI

z dnia 15 września 1983 r.

w sprawie zasad i trybu prowadzenia nauczania w zakładach karnych

Na podstawie artykułu 212 § 3 k.k.w. zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczanie prowadzone w zakładach karnych ma na celu:

- 1) zapewnienie wykształcenia ogólnego,
- 2) przygotowanie teoretyczne i praktyczne do wykonywania zawodu,
- 3) kształtowanie społecznie pożądanego postawy między innymi poprzez wdrażanie do wykonywania społecznie użytecznej pracy i przestrzegania porządku prawnego,
- 4) wyrabianie potrzeby samokształcenia i podnoszenia poziomu wiedzy ogólnej i zawodowej.

§ 2. 1. Nauczanie w zakładach karnych organizuje się dla skazanych odbywających karę pozbawienia wolności oraz osób odbywających karę aresztu lub aresztu wojakowego.

2. Nauczaniem mogą być objęte również osoby tymczasowo aresztowane za zezwoleniem organu, do dyspozycji którego pozostają.

§ 3. 1. Kształcenie odbywa się w szkołach, których typy oraz organizację nauczania ustala Minister Oświaty i Wychowania na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160 z późniejszymi zmianami).

2. Kształcenie w szkołach organizowane jest zgodnie z planami i programami nauczania zatwierdzonymi przez Ministerstwo Oświaty i Wychowania.

3. Szkoły kształcą w zawodach i specjalnościach objętych klasyfikacją zawodów i specjalności szkolnictwa zawodowego.

§ 4. W nauczaniu i w wychowaniu szkoła współdziała z administracją zakładu karnego i zakładami pracy zatrudniającymi uczniów oraz z rodzinami uczniów, zwłaszcza młodocianych.

§ 5. 1. Nauczyciele i dyrektor szkoły przy zakładzie karnym wykonują obowiązki wynikające z ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3,

poz. 19) i przepisów wydanych na jej podstawie.

2. Dyrektor szkoły jest zobowiązany do uzgadniania z naczelnikiem zakładu karnego:

1) problematyki penitencjarnej włączonej do planu pracy dydaktyczno-wychowawczej szkoły,

2) form współdziałania w rekrutacji skazanych do nauczania,

3) projektu regulaminu szkoły opracowanego z radą pedagogiczną,

4) dni i godzin zajęć dydaktycznych oraz innych zajęć prowadzonych na terenie szkoły, a także godzin swego stałego urzędowania i pracy sekretariatu szkoły, uczestnictwa z głosem doradczym przedstawicieli zakładu karnego w posiedzeniach rady pedagogicznej,

5) organizowania uroczystości szkolnych, spotkań z rodzinami uczniów oraz ich form i terminów,

6) zasad podpisywania korespondencji służbowej dotyczącej szkoły,

7) kandydatur na stanowisko nauczycieli i pracowników administracyjnych,

8) wszelkich spraw związanych z działalnością finansową oraz gospodarczo-zaopatrzeniową szkoły.

3. Dyrektor szkoły uzgadnia z dyrektorem przywiezionego przedsiębiorstwa (kierownikiem gospodarstwa pomocniczego) sposób praktycznej nauki zawodu.

§ 6. Z uwagi na potrzebę uwzględnienia w procesie dydaktyczno-wychowawczym problematyki penitencjarnej nauczyciel jest zobowiązany do:

1) udziału w pracach związanych z rekrutacją skazanych do szkoły,

2) gromadzenia materiałów osobopoznawczych o uczniach i zgłaszania stosownych wniosków do dyrektora szkoły,

3) współpracy z wychowawcą oddziału szkolnego, psychologiem oraz mistrzami nadzorującymi pracę,

4) zgłaszania wniosków w sprawach nagród i kar,

5) współudziału w organizowanych zajęciach kulturalno-oświatowych,

6) udziału w dokonywaniu okresowej oceny postępów w procesie resocjalizacji,

7) lustracji cel mieszkalnych i miejsc pracy,

8) udziału w szkoleniu penitencjarnym organizowanym przez zakład karny.

§ 7. Prace wymienione w § 6 nauczyciel wykonuje bez prawa do odrębnego wynagrodzenia.

§ 8. Nauczyciele zatrudnieni w szkołach działających przy zakładach karnych zobowiązani są do przestrzegania przepisów regulujących wykonywanie kary pozbawienia wolności oraz ochronno-porządkowych obowiązujących na terenie zakładu karnego.

§ 9. Przywiezione zakłady pracy zatrudniające skazanych i uczniów szkół zawodowych zobowiązane są do:

1) zapewnienia bazy technicznej do prowadzenia praktycznej nauki zawodu,

2) zapewnienia prawidłowej realizacji programu praktycznej nauki zawodu,

3) partycypowania w kosztach kształcenia na kursach,

4) zapewnienia środków technicznych niezbędnych do szkolenia na kursach.

§ 10. 1. Skazani uczęszczają do szkół działających na terenie zakładu karnego.

2. Skazanym, odbywającym karę w ośrodkach pracy lub zakładach karnych przejściowych, naczelnik zakła-

du karnego może zezwolić na naukę w szkołach lub kursach poza obrębem zakładów karnych, zwłaszcza jeśli nauczanie organizowane jest przez zakłady pracy zatrudniające skazanych.

3. Skazanym, którzy wykazują istotne postępy w procesie resocjalizacji, naczelnik zakładu karnego może indywidualnie zezwolić na samokształcenie przygotowujące do zdawania egzaminów w placówkach szkolnych mieszczących się poza terenem zakładów karnych.

§ 11. W realizacji celów wykonania kary pozbawienia wolności naczelnik zakładu karnego współdziała z dyrektorem szkoły, w szczególności w zakresie:

1) informowania dyrektora szkoły o decyzjach dotyczących zwolnienia skazanych z obowiązku szkolenia, wyłączenia z nauki, transportowania, karania i nagradzania oraz zawiadamiania o przyczynach nieobecności skazanych na zajęciach,

2) rozmieszczania uczniów w oddziałach mieszkalnych,

3) realizacji porządku dnia gwarantującego prawidłowy przebieg nauki, pracy, zajęć kulturalno-oświatowych i wypoczynku,

4) udziału dyrektora szkoły w posiedzeniach kierownictwa zakładu karnego.

§ 12. W zakładach karnych dla skazanych wymagających stosowania szczególnych środków leczniczo-wychowawczych, a w miarę potrzeby także w innych zakładach karnych, mogą być tworzone szkoły lub oddziały szkolne specjalne oraz kursy specjalne.

§ 13. W uzasadnionych przypadkach, zwłaszcza w zakładach karnych dla młodocianych oraz dla skazanych wymagających stosowania szczególnych środków leczniczo-wychowawczych praktyczne przygotowanie uczniów do wykonywania zawodu może się odbywać w warsztatach szkolnych.

§ 14. Realizując cele określone niniejszym zarządzeniem administracja zakładu karnego jest zobowiązana do:

1) zapewniania środków finansowych na szkolenie skazanych,

2) zapewnienia bazy szkoleniowej spełniającej wymagania przepisów oświatowych,

3) uzgadniania z radą pedagogiczną sposobu wyposażenia cel mieszkalnych uczniów i pomieszczeń przeznaczonych do nauki,

4) umożliwiania bezpośredniego kontaktu nauczycieli ze skazanymi uczniami w oddziałach mieszkalnych i miejscach pracy,

5) stworzenia odpowiednich warunków do organizowania spotkań z rodzinami uczniów, uroczystości szkolnych itp.

6) zorganizowania naboru skazanych do szkolenia,

7) zabezpieczenia ochronnego pomieszczeń szkolnych.

§ 15. Szkoła używa tablic z nazwą szkoły, druków, w tym również świadectw, pieczęci i stempli według przepisów obowiązujących w resorcie oświaty i wychowania. W dokumentach wydawanych uczniom nie zamieszcza się żadnych informacji świadczących o tym, że nauczanie odbywa się w zakładzie karnym.

§ 16. Zasady tworzenia szkół oraz tryb sprawowania nadzoru pedagogicznego nad nimi regulują odrębne przepisy.

§ 17. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 1958 r. w sprawie uznania szkół dla więźniów za szkoły specjalne (M.P. z 1959 r. Nr 8, poz. 32),

2) zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 sierpnia 1962 r. w sprawie zbiorczych zakładów szkolnych w zakładach karnych (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr 3, poz. 19),

3) zarządzenie ministrów Sprawiedliwości i Oświaty i Wychowania z dnia 6 marca 1964 r. w sprawie zasad współdziałania kierowników szkół ogólnokształcących i dyrektorów zbiorczych zakładów szkolnych w zakładach karnych (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr 1, poz. 1).

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą od dnia 1 września 1983 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOSCI

S. Zawadzki

Poz. 34

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOSCI

z dnia 22 września 1983 r.

w sprawie trybu kierowania nieletnich do zakładów poprawczych

W związku z § 40 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 maja 1983 r. w sprawie organizacji i zasad pobytu nieletnich w zakładach poprawczych (Dz. U. Nr 26, poz. 126) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się dyrektora Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich do kierowania i przenoszenia nieletnich do zakładów poprawczych.

§ 2. 1. Niezwłocznie po uprawnieniu się orzeczenia o umieszczeniu w zakładzie poprawczym, sąd wykonujący orzeczenie występuje do dyrektora Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich o wystawienie skierowania do zakładu, w którym nieletni ma być umieszczony.

2. W tym celu sąd przesyła:

1) prawomocne orzeczenie o umieszczeniu w zakładzie poprawczym,

2) opinię o nieletnim opracowaną w rodzinnym ośrodku diagnostyczno-konsultacyjnym, schronisku dla nieletnich lub innej odpowiedniej placówce specjalistycznej,

3) wskazanie rodzaju zakładu, w jakim nieletni powinien być umieszczony.

§ 3. 1. Jeżeli orzeczenie o umieszczeniu w zakładzie nie zawiera wskazania rodzaju zakładu, dyrektor Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich, na podstawie nadesłanych dokumentów, ustala rodzaj zakładu, w którym nieletni powinien być umieszczony i wystawia imienne skierowanie według wzoru określonego w załączniku nr 1.

2. Skierowanie do zakładu poprawczego sporządza się w dwóch egzemplarzach. Pierwszy egzemplarz przesyła się do sądu wykonującego orzeczenie, który na tej podstawie wydaje nakaz przyjęcia i zarządza doprowadzenie nieletniego do zakładu. Drugi egzemplarz, wraz z pełną dokumentacją, przesyła się do zakładu, w którym nieletni ma być umieszczony.

3. Jeżeli skierowanie dotyczy nieletniego, który przebywa w schronisku dla nieletnich, to o decyzji skierowania należy również powiadomić dyrektora schroniska.

4. W wypadku niedoprowadzenia nieletniego do zakładu poprawczego w ciągu 3 miesięcy od daty skierowania, zakład zwraca dokumentację sądowi wykonującemu orzeczenie, a wystawione skierowanie przesyła do Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich.

§ 4. 1. Na wniosek sądu wykonującego orzeczenie, zakładu poprawczego, a także wychowanka albo jego rodziców lub opiekunów można przenieść wychowanka do innego zakładu.

2. Zakład poprawczy występujący z wnioskiem o przeniesienie wychowanka przesyła do dyrektora Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich aktualną opinię o wychowanku wraz z jego aktami.

3. W wypadku, gdy wniosek dotyczy przeniesienia do zakładu poprawczego dla nieletnich z zaburzeniami neuropsychicznymi i innymi zaburzeniami osobowości, zapewniającego wzmoczoną opiekę psychoterapeutyczną, zakładu poprawczego dla nieletnich upośledzonych umysłowo, stosującego oddziaływanie resocjalizacyjno-rewalidacyjne, do wniosku dołącza się aktualną opinię zawierającą wyniki badań psychiatrycznych, psychologicznych i pedagogicznych.

4. W wypadku gdy wniosek dotyczy przeniesienia wychowanka do zakładu o wzmocnionym nadzorze wychowawczym dla nieletnich zdemoralizowanych w wysokim stopniu, a nie zachodzą szczególne okoliczności sprawy przemawiające za natychmiastowym przeniesieniem nieletniego, do wniosku dołącza się postanowienie sędziego sprawującego nadzór nad zakładem, w którym nieletni przebywa.

5. Opinię o wychowanku, który ma być przeniesiony przedstawia się w dwóch egzemplarzach.

6. Przenoszenie wychowanków nie powinno w zasadzie następować w ciągu roku szkolnego; jeżeli jednak szczególne względy tego wymagają, wychowanka można przenieść niezwłocznie.

7. Decyzja o przeniesieniu ulega zawieszeniu, jeżeli stan zdrowia, względy wychowawcze lub inne okoliczności wymagają pozostawienia wychowanka na pewien czas w dotychczasowym zakładzie.

8. W wypadku pozytywnego rozpatrzenia wniosku dyrektor Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich wystawia imienne przeniesienie według wzoru określonego w załączniku nr 2.

9. Przeniesienie wystawia się w dwóch egzemplarzach. Pierwszy egzemplarz przesyła się do zakładu poprawczego, który wystąpił z wnioskiem o przeniesienie. Drugi egzemplarz, wraz z pełną dokumentacją o wychowanku, przesyła się do zakładu, do którego nieletni ma być przeniesiony.

§ 5. 1. Skierowanie nieletniego, w sprawie którego nie zapadło jeszcze prawomocne orzeczenie, ze schroniska dla nieletnich do zakładu poprawczego na podstawie postanowienia sądu dokonuje dyrektor Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich na wniosek tegoż sądu lub dyrektora schroniska dla nieletnich, wystawiając imienne skierowanie według wzoru określonego w załączniku nr 1.

2. Skierowanie wystawia się w dwóch egzemplarzach. Pierwszy egzemplarz przesyła się do dyrektora schro-